

ESBORRANYS DE L'OBLIT

Ricard MARTÍNEZ PINYOL. *La verdor i l'absent*. Pagès editor, Lleida, 2008.

La verdor i l'absent és el tercer llibre de poemes que publica el poeta tortosí Ricard Martínez Pinyol, tot i que des de l'any 1980 la seua obra ha anat publicant-se en diverses antologies poètiques de les terres de l'Ebre.

El llibre va encapçalat per una cita del pintor Paul Cézanne: “*Quan mires has de ser ràpid perquè tot està desapareixent*”, cita que s'adiu molt bé per a la primera part del poemari titulat “La pell del riu”, que recull una sèrie de mirades del poeta sobre la superfície de l'Ebre, sovint de gran bellesa plàstica, tots els colors del riu es reflecteixen en aquests poemes, i el riu és l'inspirador d'aquests versos: “*Aigua avall van els versos/ que la fronda tamisa/ i la foscor desgasta.*”

La segona part del llibre porta per títol “Collverd”, comença amb una prosa poètica titulada “Delta”, que és un magnífic retrat d'aquesta zona de l'Ebre i que acaba amb el record infantil d'anar-hi a fer tellerines i canyuts, en aquest apartat, com en la resta del llibre trobem bellíssimes imatges com aquesta “*i les pupil·les dels flamencs,/ núvols de cotó en pèl*”, però els poemes són ací sobretot un cant a la memòria: “*Com mà sonora: / la memòria, un circell/ entre cadència i cadència.*”, on el subjecte poètic manifesta la nostàlgia que sent d'aquells temps on sentia “*el xivarri/ de les granotes/ en el camps inundats*” i des del dol de la distància, com el collverd “*somnia en un delta/ d'aigua i llims*”.

El tercer apartat del llibre porta per títol “Els límits”, en ell el subjecte poètic estableix un diàleg amorós amb el paisatge i acaba amb un poema en què defineix tota una poètica: “*El poema és el rastre,/ l'esborrany de l'oblit,/ (...) El poema és el miratge,/ la remor de l'absent.*”.

Es tanca el llibre amb l'apartat que dona títol al llibre, la prosa inicial i la resta de poemes ens transporten al món de la infantesa del poeta, que rememora amb nostàlgia les olors, els colors, els sabors i les sensacions tàctils d'aquells anys.

Caldria també fer referència, com ja ho destaca Gerard Vergés en el pròleg del llibre, al magnífic treball de llenguatge que realitza el poeta, amb l'ús freqüent de paraules que no apareixen al Fabra, però que són ben vives al territori ebrenc.

Ricard Martínez Pinyol ha escrit un poemari d'una gran perfecció tècnica, amb poques paraules, amb poemes sovint molt curts de dos o tres versos, i ha convertit en paraula bellament escrita la seua mirada sobre el riu. Evocant el paisatge de l'entorn ens comunica emocions profundes i fa efectiu el propòsit de convertir el poema en esborrany de l'oblit.

Josep Manuel San Abdón

Publicat a *La Veu de Benicarló*, 674 (6-3-2009)